

Волта

... сега кога самракот паѓа ...

Кралско сонце, заруменето, величествена монето на денот,
кога ме допираш, мојата кожа станува рожница,
мојот грб оптички нерв, а моето тело трепери
зашеметено од златниот млаз со којшто
ги опсипуваш морето и градот, заслепен сум.
Зарем овде некогаш немаше – а сè уште знам дека има -
редови од куќи и улици, кои му припаѓаа на некој
друг град, не на овој што ти целосно го преобрази?

Пешачиме долж крајбрежјето. Бротчињата
на ноќните рибари се подготвени да испловат,
моторите брмчат, парафинските сијалици светкаат
на јарболите, целиот град излегол на прошетка –
љубовниците рака под рака, младите,
татковците и мајките, децата јадат сладолед,
старите луѓе гледаат од кафе-баровите на тротоарите,
а замрачените ридови приоѓаат сè поблизу,
налик на припитомени сверови.

Слатко самрачно небесно руменило, спрострено по брегот и по ридовите,
твојата рака ја гали мојава, небаре случајно,
како допирот на младата жена која оди покрај мене,
со крупни колкови, ситни чекори и одважен ѓд,
со косата зафрлена наназад, деликатното грло и рамењата
во длабока летна бронза, а маслинесто-кафеавите очи насмеани.
Те пијам тебе, треперлив сјају, како да си вино, музика,
исто онака како што нејзините предци те пиеле со илјадници години.

Прозрачен граду, нејзиното име е *Елефтерија*,
па, иако твоите лузни се сиви дамки во нејзините очи,
сепак, во овој миг кога сјајот и неговите преливи
танцуваат нежно врз нејзиното лице, налик на говор или на песна,
таа го поседува древното право да шета по ова пристаниште
небаре е орудие и чувар на твојата светлина
која понира во длабоките бунари на нејзините зеници,
а нејзината, драгата слобода, потскокнува како танчерка.

Милозлива квечерино, светлост илјадници години стара,
пејачу со чист глас, прекрасен како што е оваа жена,
можам ли да не ù се восхитувам на милоста што му ја доделуваш
на овој град и на неговите луѓе, вајару кој
го преобликуваш сето она што ќе го допреш, сиот свет?
Се претворив во твој роб, ако веќе не сум твој граѓанин.
И, копнеејќи да те испијам на искап, ја заливам
секоја пора со твоите зраци, нејзината слобода.

Ричард Беренгартен
Richard Berengarten

Превод Васил Филипов
Translation Vasil Filipov

---

interLitQ.org